

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. V. D.**, zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2015, č. j. OAM-261/LE-BE03-HA08-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2016, č. j. 49 Az 12/2015 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL. M. **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítal, že žalovaný měl v jeho případě rozhodnout alespoň o udělení doplňkové ochrany. Správní orgán zcela opomněl hodnotit otázku rodinných vazeb žalobce.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Obecné odkazy na zákonná ustanovení, která měla být žalovaným porušena, nepovažoval za žalobní body a blíže se jimi nezabýval. Rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu na samé hraně přezkoumatelnosti, kvalita odůvodnění však ještě umožňuje zákonost rozhodnutí věcně přezkoumat. Žalobce na území České republiky neměl žádný rodinný život; přítelkyně, se kterou dle svého tvrzení očekával narození dítěte, již není jeho přítelkyní a narození dítěte pouze předpokládá, nebylo však dokázáno.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Konstatuje-li soud, že žalobní body jsou příliš obecné a nedostatečně individualizované, je nutno uvést, že stěžovatelův zástupce měl na doplnění pouze sedm dní a soud navíc nedisponoval správním spisem. Žalovaný neumožňuje zástupcům žadatelů o mezinárodní ochranu seznámení se spisovým materiálem v takto krátkém časovém termínu, ale na základě

žádosti, pro jejíž vyřízení stanoví 30 dnů. S ohledem na specifický charakter řízení a postup žalovaného bylo namíste vyzývat k doplnění žaloby až poté, co je soudu předložen správní spis, jakkoli soudní řád správní v obecné rovině tuto souslednost úkonů nepředpokládá. Dále dle stěžovatele žalovaný i soud nesprávně zhodnotili otázku udělení doplňkové ochrany. Žalobce poukazyval na skutečnost, že v ČR má přítelkyni a dítě, byť s nimi kvůli svému zadržení, resp. vězení v kontaktu těsně před vydáním rozhodnutí žalovaného nebyl. Žalovaný k tomuto neuvedl nic, soud měl proto jeho rozhodnutí zrušit, nikoli nahrazovat činnost správního orgánu vlastními úvahami. Dle stěžovatele může § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu chránit cizince s vytvořeným rodinným životem na území ČR, nikoliv jen v zemi původu, jak dovozuje krajský soud. V kontextu špatné sociální situace v zemi a vzhledem k absenci adekvátní státní pomoci jsou tyto skutečnosti významné natolik, že odůvodňovaly alespoň řádné posouzení otázky udělení doplňkové ochrany nebo případně humanitárního azylu.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že kasační stížnost dle něj není přijatelná. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu není důvodná. Stěžovatel svá tvrzení důkazně nedoložil. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze o něj žádat. Žalovaný posoudil sociálně ekonomickou situaci stěžovatele, jeho věk, zdravotní stav i rodinnou situaci a azylově relevantní důvody neshledal. Žalovaný je přesvědčen, že se řádně a úplně zabýval i hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně zamítl.

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Stěžovatel podřazuje důvod přijatelnosti své kasační stížnosti pod poslední ze jmenovaných případů. Dle něj krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že konstatování krajského soudu ohledně obecnosti tvrzení se vztahovala k formulářové žalobě podané stěžovatelem před ustanovením zástupce. Tato obecná tvrzení s ohledem na ustálenou judikaturu (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS, rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS) skutečně nebylo možno hodnotit jako žalobní body. Krajský soud proto společně s rozhodnutím o ustanovení zástupce stěžovatele usnesením ze dne 9. 2. 2015, č. j. 49 Az 12/2015 – 14, vyzval [podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 s. ř. s.] k odstranění nedostatku žaloby uvedením žalobních bodů,

pokračování

a to ve lhůtě sedmi dnů od právní moci tohoto usnesení. Stěžovatel namítá, že lhůta k doplnění žaloby by měla pokračovat až poté, co soud obdrží správní spis.

[9] Stěžovatelem navrhovaný postup není s ohledem na zásady dispoziční a koncentrační, které ovládají soudní řízení správní, možný. V případě chybějících žalobních bodů je v souladu s § 71 odst. 2 možno žalobu doplnit jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle § 32 odst. 1 azylového zákona „[ž]alobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí“. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. věty poslední lhůta pro podání žaloby neběží od podání žádosti o ustanovení zástupce do právní moci rozhodnutí o ní; zde zákon soudu nedává žádný prostor pro uvážení, odkdy bude pokračovat běh lhůty pro podání žaloby.

[10] V projednávané věci bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli doručeno 21. 1. 2015 (č. l. 90 správního spisu), žalobu obsahující žádost o ustanovení zástupce podal žalobce k poštovní přepravě po sedmi dnech, tj. 28. 1. 2015. Tímto dnem došlo ke stavění běhu lhůty pro podání žaloby (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), zbývalo z ní osm dní. Běh této lhůty znovu pokračoval právní mocí usnesení (10. 2. 2015), jímž byl stěžovateli ustanoven právní zástupce, který byl zároveň vyzván, aby ve lhůtě sedmi dnů žalobu náležitě doplnil, jak následně také učinil. Nejvyššímu správnímu soudu neuniklo, že od právní moci usnesení ze dne 9. 2. 2015 běžela stěžovateli lhůta pro podání žaloby v délce 8 dnů. Krajský soud tedy vyzval k doplnění ve lhůtě kratší, než kterou stanoví zákon. Toto procesní pochybení však nebylo natolik závažné, že by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ten totiž v soudem stanovené lhůtě žalobu doplnil. I pokud by k doplnění žaloby došlo den následující po uplynutí lhůty stanovené soudem, stále by šlo o doplnění ve lhůtě zákonné a soud by k němu musel v takovém případě přihlížet.

[11] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je na samé hraně přezkoumatelnosti, nicméně dospívá ke správným závěrům. V rámci doplňkové ochrany je dle ustálené judikatury posuzován a chráněn rodinný život cizince na území České republiky pouze ve výjimečných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, publ. pod č. 1724/2008 Sb., zejména bod IV.C, rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, či usnesení NSS ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 - 19). Aplikace této judikatury ale vůbec nemůže být v případě stěžovatele zvažována, neboť, jak vyplynulo z průběhu správního řízení, v České republice rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nemá (s přítelkyní již nežije a tvrzené narození potomka neprokázal).

[12] Námitkami týkajícími se humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. pro jejich nepřijatelnost nezabýval.

[13] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, který stěžovatele zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden

úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21 % DPH, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4.114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu